

AVENGED SEVENFOLD

All excess

Warner (Warner)

Tidigare en ensak för hardcorepubliken allena, nu ett kärleks- eller hatobjekt för hårdrockare världen över.

AVENGED SEVENFOLD har vandrat många mil sedan starten i Huntington Beach, Kalifornien, och på sin första dvd får vi följa denna resa ur medlemmarnas ögon. Från starten i kallare och garage till att framföra RAMONES "Commando" tillsammans med METALLICA på scen i Berlin förra året.

Huvudattraktionen på "All excess" är en dokumentärliknande film där medlemmarna tar en omfattande promenad längs minnenas boulevard i Orange County.

Tittaren får ta del av stället där trummisen The Rev lade sin första spya och av fyllehistorier från stamhaket Johnny's Booze & Pool, får höra om hur killarna träffade varandra, söp ihop, slogs med allt och alla, spelade lite musik, söp mer, gjorde musik och halsade ett par flaskor till. Vänta, nämnde jag att de söp också? Antagligen.

Balansen mellan trams och information är dock ovanligt god och anekdoterna från det förflutna har sin självklara plats i AVENGED SEVENFOLDs historia, liksom själva musicerandet i sig.

De ämnen som de senaste åren skapat kontroverser (bland annat gruppens flitiga drognyttjande samt frontmannen Matt Shadows korkade uttalanden om homosexualitet) undviks smidigt och i stället visas ensemblen från sin mest sympatiska sida. Killarna verkar ha kul, verkar trivas tillsammans och verkar verkligen nöjda med att vara där de är nu.

Mycket irriterande detalj: alla bandlogotyper – METALLICA, GUNS N' ROSES, MISFITS, IRON MAIDEN och så vidare – som dyker upp här och där är genomgående utsuddade i rutan. Copyrightskräck i all ära, men det här tar verkligen priset. [8]

MATTIAS KLING

GG ALLIN & THE MURDER JUNKIES

Hated

MVD (import)

Utan att ta mig vatten över huvudet vågar jag påstå att de flesta associerar till knark, bajs, blod och våld mer än något annat när GG Allin förs på tal. För även om Kevin Michael, som hans mamma kallade honom, har några av historiens bästa punkdängor på sitt samvete är han för gemene man mest känd som en livsfarlig, våldsam, bajsätande vettvilling.

"Hated" är en dokumentär

inspelad 1993, strax innan GG hittades död på ett hotellrum i New York efter en överdos. Intervjuer med GG själv, medlemmarna i hans dåvarande band MURDER JUNKIES samt barndomskamrater och lärare från uppväxten i Concord i nordöstra USA varvas med klipp från tv-programmet "The Geraldo show" och kaosartade spelningar där han (givetvis naken) slår både sig själv och delar av publiken blodig samt dekorerar kroppen med sin egen avföring. En förvirrad Dee Dee Ramone är även med på ett höm då han under en väldigt kort period var gitarrist i MURDER JUNKIES.

Vare sig man hatar eller älskar GG Allin eller bara tycker att han var ett intressant fenomen är "Hated" klart sevärd. Denna återutgåva – originalet lanserades 1994 och har redan återutgetts på dvd en gång – är dessutom kryddad med en hel del extramaterial. En lång intervju med äldre brodern Merle Allin och den synnerligen egensinnige Dino The Naked Drummer behandlar brödernas uppväxt och tumélivet, kommentatorspår från samma herrar samt regissören Todd Phillips, som senare gjort sig känd för Hollywoodproduktioner som "Road trip" och "Starsky & Hutch", och en enligt uppgift sällsynt intervju med mamma Allin skapar mervärde även för de som redan har originalet.

Tillsammans med "The decline of western civilization"-serien och den purfärska Roky Erickson-filmen "You're gonna miss me" är "Hated" en av de mest nödvändiga musikedokumentären. [9]

CALLE GRANEHULT

HEAVEN & HELL

Live from Radio City Music Hall

Steamhammer (Border)

Svenska fans kunde i juni konstatera att HEAVEN & HELL – det Ronnie James Dio-frontade BLACK SABBATH – håller högsta klass på scen. Även tjugosju år efter albumet som fått namnge det nuvarande samarbetet.

Dessförinnan hade kvartetten hunnit med en triumfartad varturné i USA. Spelningen på New Yorks legendariska Radio City Music Hall såldes ut på några få minuter och dokumenterades både till ljud och bild. Av denna dvd att döma lär ingen ha gått hem besviken. Och man njuter även framför tv:n. Till exempel av exemplariskt framförande och några låtar som inte luftades på det väl korta Sweden Rock Festival-giget. "After all (the dead)" från "Dehumanizer" fungerar riktigt bra som överraskande öppning. Så även "Lady evil" och framför allt "Lonely is the word", faktiskt första extra-

nummer. Knappast ett väntat eller bombsäkert kort, men musikens svärta och Dios klagande röst berör på djupet.

Annars är höjdpunkterna de givna. "Children of the sea", "The sign of the southern cross", "Falling off the edge of the world" och "Die young" vägrar att tappa i kraft. Det är väl bara "Heaven and hell" som känns aningen uttjatad, åtminstone i en så här utdragen version och när man inte själv står i publiken.

Av de tre nyskrivna låtarna framförs "The devil cried" och "Shadow of the wind". Tillräckligt habila nummer för att man ska hoppas på en fullängare.

Visuellt är det enkelt och stilfullt. Såväl vad gäller scenbygge som kameraarbete och klippning. Dekoren är borginspirerad, föreställande stenvägg och järnstaket, med tre färgade glasfönster placerade högt över trumsetet. Och precis som tonkonsten tar bildspråket tid på sig. Snabba klipp, fräsiga åkningar och spektakulära effekter hade inte passat och väljs helt sonika bort. Förmodligen klokt. Där emot hade det inte skadat med en piggare ljuskille. Långa partier är det för lite variation och en lite för upplyst scen. Lyftet är påtagligt när det röda ljuset får flöda i "Die young".

Medlemmarna är sina vanliga jag. De två jänkarna uttrycksfulla (Dio gestikulerar och Vinnie Appice spelar trummor med hela ansiktet) och engelsmännen lommi och Butler sammanbitna och statiska. Musiken får tala för sig själv, som AEROSMITHS Joe Perry sjöng på sin solodebut. Och det gör den med eftertryck.

Precis som både Ronnie James Dio och Tony lommi i delar av bonusmateriet, där Ozzy indirekt får sig ett par kängor. "Konserterna vi gjorde med Ozzy blev kortare och kortare" konstaterar gitarristen på tal om de senare årens Ozzfestturnéer. Medan Dio säger "nu slipper Tony lommi spela 'Paranoid' och får visa vilken bra gitarrist han är".

Sandlåda, sa Bill. Underhållande, sa Bull. (7)

GUSTAF HÖÖK

NUCLEAR ASSAULT

Radiation sickness

Cherry Red (import)

Den som tyckte att "Louder harder faster" (recenserad i #93) inte bjöd på tillräckligt med högkvalitativ old school-NUCLEAR ASSAULT kan skatta sig lycklig. Här bjuds det nämligen på ett gig från Hammer-smith Odeon 1987.

Utan presentation eller krångel brakar thrashlegenden lös med "Betrayal" inför en häpen men livlig London-

publik. Då detta är tidigt i kvartettens kariär har den inte samma digra katalog med låtar att plocka från som den senare skulle skaffa sig. Låtlistan består därför enbart av låtar från debutalbumet "Game over" och ep:n "The plague", och de rensas fram med en oerhörd energi och entusiasm.

NUCLEAR ASSAULT har redan så här tidigt total kontroll på sin publik och medlemmarnas manövrer fångas snyggt och med god kvalitet av multipla kameror. Dock får man inte se mycket av publiken, vilket är synd med tanke på hur högljudd den är. För att ta manglet ett litet steg närmare nutiden presenteras ljudet i surround för en total thrash metal-upplevelse.

Elva låtar hinns med under den trettio minuter långa förbandsspelningen. Dvd:n saknar helt extramaterial, vilket känns lite snällt, men den känslan försvinner snabbt när jag drämmer på "Hang the pope" en gång till. [7]

DANIEL LÖFQUIST

TRIBUZY

Execution live reunion

Locomotive (Sound Pollution)

Renato Tribuzy sjunger till vardags i brasilianska THOTEN. Men det var få som hört talas om honom och hans band när han 2003 meddelade sina planer på att släppa ett soloalbum med kända gästartister.

Snart hoppade dock musiker som HAMMERFALLS Magnus Rosén och gitarristerna Roland Grapow (MASTERPLAN, ex-HELLOWEEN), Kiko Loureiro (ANGRA) och Roy Z (TRIBE OF GYPSIES, Bruce Dickinson, ex-HALFORD) på skutan. Frontmän som Mat Sinner (SINNER), Ralph Scheepers (PRIMAL FEAR, ex-GAMMA RAY), Michael Kiske (ex-HELLOWEEN) och IRON MAIDENS Bruce Dickinson anslöt också till projektet.

Två år senare släpptes albumet "Execution", med ett knippe behård JUDAS PRIEST- och IRON MAIDEN-doftande metal. I november 2005 lyckades han samla merparten på scen i São Paulo, och resultatet går att skåda här.

Här framförs också två extranummer: Ralph Scheepers och Mat Sinner lirar PRIMAL FEARS "Final embrace" medan Dickinson och Roy Z briljerar med den underbara "Tears of the dragon".

Men det är givetvis Tribuzys eget material som utgör stommen. Samtliga tio spår från "Execution" är inkluderade. Renato Tribuzy har en riktigt stark pipa – jämför honom bara med Ralph Scheepers i bataljen "Absolution". Bägge är sjukt imponerande och det är en ren smak sak vem som är bäst.

Bruce Dickinson medverkar i de två avslutande num-

ren, nämnda "Tears of the dragon" och duetten "Beast in the light". Med sin mäktiga röst och rappa, tunga stjärn veteranen inte oväntat showen.

Den svagaste länken är Mat Sinner, vars röstresurser är påtagligt begränsade. Tribuzy sjunger med lätthet cirklar runt honom i den melodiosa "Nature of evil". [7]

JOHNNY STRÖMBÄCK

VITAL REMAINS

Evil death live

Metal Mind (Border)

Long Island-baserade VITAL REMAINS har varit med ända sedan 1989. Det startade som ett komplett band men den enda fasta besättningen i dag är originalmedlemmen Tony Lazaro (gitarr, bas) och Dave Suzuki (gitarr, trummor), som gick med 1996. Övriga positioner i bandet sköts på platta och live av sessionmusiker.

Just i gruppens liveframträdande, som på denna dess första live-dvd, upplever jag detta bemanningssystem som ett problem. Det saknas en riktig sammanhållning och det känns inte som det är en enhet som framträder på Metalmania Festival i polska Katowice, så mycket som det är instrumentalister som samarbetar väl.

Trummisen Antonio Donadeo och basisten Brian Hobbie (ex-INTERNAL BLEEDING) sköter sina sysslor prickfritt och manglar suveränt tillsammans med de två vassa gitarristerna Lazaro och Suzuki. Det är rysligt välspelat och alla som trodde att materialet från "Icons of evil" inte gick att prestera live får surt äta upp sina ord.

Jag är inte fullt lika imponerad av grymtaren Damien Boynton. Den gånglige herren har ingen karisma och hela hans scenrepertoar består av en och samma pose: han skjuter ut hakan och läppen och gör sitt bästa för att se arg och elak ut samtidigt som han boxar med näven i luften. Detta gör att jag är trött på honom redan efter tio minuter trots att han är en rekorderlig dödsgrymtare.

En annan sak som jag har svårt för är låtlistan. VITAL REMAINS har gjort det lite väl lätt för sig och spelat helt enkelt de fem första låtarna från senaste albumet följt av de fyra första låtarna från föregångaren "Dechristianize". Slut. Inget äldre material alls vädras, och detta från ett band som varit med i nästan tjugo år. Tråkigt och respektlöst mot de gamla fansen.

Extramaterialet bjuder på en grundlig intervju med de båda gitarristerna och ytterligare en livespelning av avsevärt sämre kvalitet från samma turné. [5]

DANIEL LÖFQUIST ■